

#tuitsdecultura

Tots els santjordis assolellats s'assemblen, els santjordis que plou ho són a la seva manera. #santjordi2016

@quimcurbet
Quim Curbet Escriptor

En3 to2 los méto2 d homenajear a Prince se me ocurre 1 n medio d la noche: scribr n español como lo hacía él n sus canciones /#DamnU

@Patricio Pron
Patricio_Pron Escriptor

He llegit molt bons llibres aquest any, però el millor de lluny és *The book of memory*, de Petina Gappah. Savi, divertit, tendre, emotiu. Brillant

@PaulaHWrites
Paula Hawkins Novel·lista

Se debería crear el término jurídico aforrado/a

@Guillemmartnez
Guillem Martínez Escriptor

DIGITAL CAPTURE

Dos genis. La monumental natura morta *Mandolina i guitarra* de Picasso, una de les nou que l'artista va pintar entre 1924 i 1925

en un estil cubista amb elements surrealistes. Al costat d'aquestes línies, *Al voltant del cercle*, de Kandinski, obra del 1940

Le Moulin de la Galette. Picasso encara vivia a Barcelona quan el 1900 va anar a París, amb 19 anys. *Le Moulin de la Galette*, el primer

quadre que va pintar allà, reflecteix la seva fascinació per la festiva decadència i el groller glamur d'aquesta famosa sala de ball

ressonàncies bèl·liques. Tampoc de les influències del moment, com l'art africà a què ens remet una cara concebuda com si fos una màscara. Al mateix temps, Amedeo Modigliani pintarà el seu conegut *Nu*, un cant a la sensualitat femenina, malgrat el seu aire malenconiós, que s'ha convertit en una icona de l'art modern i que ara també es pot admirar al Guggenheim. Cadascun agafa el seu camí per respondre a una època vertiginosa. Piet Mondrian aplanava qualsevol forma representativa, i Frantisek Kupka acoloria l'interior del cos humà: els avenços tècnics, com els rajos X, influeixen en l'art. Anys en ebullició que culminen en la derrota col·lectiva que suposa el nazisme i l'Holocaust, punt final tràgic a la primera meitat del segle i que es plasma a l'obra de Yves Tanguy.

El París imant per a talents també va atreure, des de Catalunya, Joan Miró i Joaquim Torres-García. Del primer es pot contemplar *La llebre*, un oli del 1927 que va pintar quan va haver de tornar a casa a descansar de la vida bohèmia parisense. El sur-

Un matrimoni lligat al País Basc

■ Al matrimoni format pels creadors Robert i Sonia Delaunay l'esclat de la Gran Guerra els va sorprendre de vacances al País Basc. La parella va decidir no tornar a França i es va instal·lar primer a Madrid, després a Lisboa i finalment a Barcelona. A la capital catalana, Sonia, d'origen ucraïnès, s'assabentaria el 1917 de la revolució soviètica. Això suposava un cop econòmic per a ella i per a l'autor de *Finestra a la ciutat* —una de les 50 peces que ara s'exhibeixen al Guggenheim— perquè es quedaven sense les rendes que rebien de Rússia. Sonia va acabar obrint una botiga de moda a la capital espanyola, amb sucursals a Sant Sebastià, Barcelona i Bilbao. No és l'única relació de la capital biscaïna amb la parella, representants del que Apollinaire va denominar orfisme (formes circulars i colors brillants). Tots dos van exposar allà la primavera del 1919. Ara l'obra del pintor, que va morir el 1941 a Montpeller torna a la ciutat per la porta gran.

realisme, iniciat amb el manifest d'André Breton el 1924, dona via lliure a l'inconscient, a les imatges oníriques, als automatismes amb els quals experimenta Miró.

A *La llebre* la tensió entre el cosmos i la vida terrestre que s'observa deixa entreveure tant les influències dels nous moviments que es coïen a França

L'ESCOLA DE PARÍS

L'exposició inclou obres de Joan Miró i Joaquim Torres-García

—epicentre de la producció artística abans i després de la Primera Guerra Mundial— com l'empremta del paisatge català de les arrels de l'artista.

50 obres per retornar a la ciutat que va permetre a "la cultura occidental reinventar-se, com diu Lauren Hinkson". Una ciutat, París, que va servir de teló de fons als que posarien els fonaments d'un art que continua interpellant-nos.●

Oriol Pi de Cabanyes

'Slow reading'

Ara que ha passat la voràgine de la festa del llibre, ve el moment de la descompressió. I de la lectura. Però quants dels centenars de milers d'exemplars comprats en aquest gran dia del comerç llibreter seran autènticament consumits pels seus hipotètics lectors? Pocs, sens dubte, una ínfima proporció.

Cal llegir, diem. Però com cal llegir?, com es llegeix amb ganes de llegir, si no s'ha fet el convenient aprenentatge de la calma que és sempre necessària per a la lectura, si ens fa por el silenci, si no ens hem dotat del propi espai interior per a la comunicació en privat amb el que és escrit?

Llegir demana el seu temps, sí, però sobretot cal saber estar sols amb l'escriptura com amb nosaltres mateixos, amb la qual, en el millor dels casos, també podem dialogar. Un llibre sempre és una oportunitat d'entrar en contacte amb d'altres, amb altres realitats, un mitjà insuperable d'entreteniment i de coneixement, també de nosaltres mateixos.

Els tuits segueixen el creixent procés de reducció de la complexitat al més simple possible

A la vida cal aprendre a conviure, sí, però també a fer callar el soroll interior i a estar bé i en pau amb un mateix. Aquest és un aprenentatge que cal començar tan aviat com sigui possible. Res de castigar de cara a la paret, res de tancar a ningú al quarto de les rates (on jo mateix vaig haver d'aprendre a passar tants moments a les fosques), res de connotar negativament el racó de pensar.

Un llibre sol tenir més de cent quaranta caràcters. Però vivim una època de creixent reducció de la complexitat. Es desitja com mai la simplificació, que avui permeten en tants aspectes les tecnologies de la informació i la comunicació. I, al mateix temps que s'amplifiquen com mai els altaveus, que es posen a la nostra disposició nodridíssims bancs de dades, amb la facilitat es va perdent la memòria i la capacitat d'elaboració de saber.

I el saber, tot saber, és com una cocció a foc lent: s'elabora amb els ingredients més variats. La lectura és bàsica per proporcionar uns nutrients més que necessaris per a la vida amb plenitud de sentit. Llegim, doncs, tant com puguem. I si, contra tant d'apressament compulsiu, es reivindica avui l'*slow food*, potser també hauria de reivindicar-se l'*slow reading*. I l'*slow thinking*.

Estem immersos en una marmita de saber difús. Els tuits continuen el creixent procés de reducció de la complexitat a allò més simple possible. Els nous temps seran molt bons per al vers, els aforismes i les metàfores de l'art conceptual. Però l'art —i la literatura ho és— sempre ha estat quelcom una mica més complex: una molt bona manera de transmetre —o comparar— la subjectivitat.

El sistema de valors imperant ha imposat en el present el desig del bo, bonic, barat, breu i banal. Ho volem tot i a l'instant. Ignorem que tot costa una mica i que el millor és enemic del bo. Abunden les armes de distracció massiva. Però un llibre, llegir un llibre, potser pot posar una mica de contrapès a tanta precipitació amb què de vegades se'ns presenta el buit.